

en gammel Erfaringsætning, at den strengeste Retfærdighed i Virkeligheden ofte fremkalder den største Uretfærdighed.

Helst vilde jeg have, at Sygekasserne i Forening med Lægerne fik Lov til at afgøre det Spørgsmaal, hvorvidt en Mand kunde være Medlem af en Sygekasse. Jeg tror slet ikke, det vilde afstedkomme noget Misgreb. Jeg gaar i al Almindelighed nødigt med til unødvendige Indskrænkninger i Sygekassernes Selvbestemmelsesret. Jeg tror ogsaa, at det ærede Medlem fra Hurup har fuldstændig Uret, naar han mener, at Sygekasseloven skulde fastsætte bemidlede Medlemmers Ret til at blive i Kassen. Nej, det er netop rigtigt, at det ikke fastsættes i Sygekasseloven, det er netop rigtigt, at det overlades til vedkommende Sygekasse selv at bestemme, om de bemidlede Medlemmer fremdeles kan blive staaende i Kassen. Jeg er fuldstændig overbevist om, at naar det blev overladt Sygekasserne at bestemme det i deres Vedtægter, vil Vedtægterne de fleste Steder indeholde Bestemmelse om, at Medlemmer, som ønskede det, skulde have Ret til at blive staaende i Kassen, og saa vilde jeg for øvrigt tro, at man derved i nogen Grad vilde være i Stand til at undgaa Fortsættelseskassen, og saa vilde man være fri for den Kalamitet, som det ærede Medlem fra Hurup omtalte i Gaar, at Folk gik over i Fortsættelseskasserne, medens de var unge, raske og arbejdsdygtige, men saa vendte tilbage til Sygekasserne igen, naar de blev gamle. Den Vanskelighed vilde man være fri for, naar de bemidlede Medlemmer fik Lov til at forblive i Kasserne, og jeg indser ikke, at der fra nogen Side kunde rettes væsentlig Anke derimod, naar Loven indeholdt Bestemmelser om, at de skulde betale et større Kontingent, og at Kasserne hverken skulde nyde Stats- eller Kommunitilskud for disse Medlemmer.

Det ærede Medlem fra Hurup udtalte tillige i Gaar, at dersom man ikke fastsatte Grænser i selve Sygekasseloven, maatte der i et Cirkulære komme Bestemmelser om Indtægtsgrænser og Formuegrænser. Jeg vil sige: Ja, naturligvis, det fremgaar af det øvrige Indhold af § 6. Men dette har to store Fordele, for det første, at Bestemmelserne kan revideres hvert femte Aar, uden at det er nødvendigt at sætte hele Lovgivningsmaskineriet i Bevægelse derfor, og for det andet, at Bestemmelserne affattes i Forening med og i Forstaaelse med Sygekassernes Tilidsmænd. Jeg betragter begge disse Om-

stændigheder som en betydelig Fordel, jeg tillægger det endog overordentlig stor Vægt, for lad os ikke glemme, at Flertallet af de danske Sygekasser, for ikke at sige alle de danske Sygekasser, er oprettet ad Frivillighedens Vej. Men saa maa, synes det mig, Lovgivningsmagten ikke, naar den erkender, at dette frivillige Arbejde har haft en overordentlig stor samfundsmæssig Betydning, drage alt for snævre Grænser for Sygekassernes Selvbestemmelsesret. Dette gælder Spørgsmaalet om selve Medlemsretten, men det gælder ogsaa i høj Grad Spørgsmaalet om Optagelsesretten, og jeg kunde for Resten tilføje, at det gælder ligeledes Spørgsmaalet om Administrationen af vore Sygekasser. Jeg skal imidlertid ikke komme ind herpaa, da det strengt taget ikke foreligger her. Men jeg vil dog sige, at Retten til at styre Sagerne selv, Selvbestemmelsesretten, er, lige saa godt i Sygekasserne som andre Steder, et Klenodie, som man ikke gerne giver Afkald paa. Og jeg vil tilføje, at jeg tror, at i samme Grad, som man svækker Sygekassernes Selvbestemmelsesret, i samme Grad svækker man den naturlige solidariske Ansvarsfølelse, som er til Stede i vore Sygekasser, og som helst ogsaa vedblivende skulde være til Stede. Men hvis man svækker den, vil man tabe mere paa den ene Led, end man vinder paa den anden.

Angaaende § 13 vil jeg blot sige, at det gjorde mig virkelig ondt i Gaar at høre det ærede Medlem fra Hurup udtale sig derom paa den Maade, som han gjorde. Naar der foreligger et Lovforslag, som vil yde Landsygekasserne et betydeligt større Statstilskud, end de hidtil har oppebaaret, og samtidig nedsatte Tilskuddet til By-sygekasserne og de københavnske Sygekasser, forekommer det mig — og deri er jeg enig med det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Schovelin) — lidet tiltalende, at man vil fremsætte blot Ønsket om, at der skal tages endnu mere fra de københavnske Sygekasser for at give til Landet.

Det er altsaa med Glæde, jeg hilser dette Sygekasselovforslags Fremkomst netop i den Skikkelse, hvori det foreligger, og det er med Glæde, jeg noterer de forskellige smaa Fremskridt i Loven, f. Eks. Bestemmelsen om, at Medlemmer kan optages fra 14 Aars Alderen, medens den gamle Sygekasselov havde Bestemmelsen om, at de først kunde optages fra 15 Aars Alderen. Denne lille tilsyneladende uvæsentlige Forskel har voldt mange Sygekas-